

Guàrdies i segadors

"Estaré molt satisfet si la pròxima vegada que la Guàrdia Civil toca *Els Segadors* a Barcelona, als militars assistents se'ls facilita la lletra i la canten."

Per als ciutadans que van atents a la vida pública, i fins i tot per als que no hi van, aquestes setmanes són un temps de moltes sorpreses i novetats. Obres el diari o poses les notícies de la tele cada vegada esperant quina en vindrà de nova, quin excés inesperat de fets o de paraules caldrà assimilar com a part de l'alimentació quotidiana. Tants anys que passàvem ja, queixant-nos que el funcionament de la pòlis i de la cosa pública havia perdut tot l'interès, i ara molts es queixen que d'interès en presenta fins i tot massa. És que no estem mai contents.

Entre tanta novetat, no sé quanta gent deu haver parat atenció en una que a mi em sembla particularment divertida: mirava jo les notícies de la TV espanyola, i de sobte veig una banda de la Guàrdia Civil, vull dir una banda de música, asseguts en un entaulat enmig d'un parc a Barcelona, i tocant *Els Segadors*. Vaja, dic jo, això és que han enxampat el Gran Fugitiu i ho celebren d'aquesta insòlita manera, o que li fan una serenata al senyor Pujol en agraïment per la discreció que manifesta, o que s'entrenen per un imminent transferiment com a Guàrdia Civil de la Generalitat, o que els han agafat *in fraganti* fent una entremaliadura. Però no: anaven d'uniforme de diumenge, tocaven amb correcció bastant notable (supose que, com sol passar en les bandes militars, la meitat dels bufadors de flauta i clarinet eren valencians) i, sobretot, mentre tocaven, les primeres files del públic estaven aproximadament en posició de fermes, més o menys convençudament firmes, eren autoritats, i entre ells alguns generals amb medalles i faixa. Per Sant Vicent Ferrer i per Sant Jordi, vaig pensar, el món s'ha tornat boig, entre tanta novetat i alteració, o és que això que veig és un error, o és que algú es burla d'algú.

Però no hi havia broma ni bogeria a la vista. El presentador del noticiari llavors explica al públic d'Espanya que, efectivament, allò que els guàrdies tocaven era *Els Segadors*, l'himne de Catalunya, tant de temps perseguit, etcètera, i com era de bonic que els mateixos que abans el perseguïen ara el tocaven amablement, etcètera, ja som tots bons, som tots germans, ens toquem els uns als altres els nostres himnes a falta de tocar-nos altres coses de més pes. Estava content, el locutor-redactor, feia cara de pensar "això de l'Espanya de les autonomies funciona de primera: mira quin regal més bonic fem als catalans". Tocaven *Els Segadors* en un concert per celebrar

els cent cinquanta anys del cos, presidia un civil (no guàrdia) català, igual que poques setmanes abans hauria presidit un gloriós civil aragonès, els generals assistents es posaven fermes per escoltar l'himne, què voleu, eh, què més podeu demanar? Bé, si senyor, dues coses: la primera, reciprocitat, i la segona, que la pròxima vegada el canten.

Estaré més content quan la banda de la Policia de Catalunya (que inevitablement estarà plena de flautistes valencians) toque la *Marcha Real* al Retiro de Madrid, com una peça més en un concert d'amistat i fraternitat. I mentre això no arriba, estaré molt satisfet si la pròxima vegada que la Guàrdia Civil toca *Els Segadors* a Barcelona, als militars assistents se'ls facilita la lletra i la canten. M'encantaria escoltar-los cantant en posició de fermes: "endarrera aquesta gent/ tan ufana i tan superba", i "quan convé seguem cadenes", i aquestes coses que diu l'himne, amb notes a peu de full glossant el significat dels versos. Posats a fagocitar himnes impropis i perseguits, que n'assimilen també la lletra, vejam quina digestió tindran després. Em pense, tanmateix, que amb una mica de paciència i de pràctica, fins i tot la lletra s'empassaran: no hi ha necessitat que no puga esdevenir virtut.

A la Comunidad/t Valenciana, veuen vostès, no tenim aquestes preocupacions tan dures. El PSOE ens confirmà l'himne aprovat per Primo de Rivera i beneït per Franco, amb música de sarsuela i lletra molt del gust del règim anterior i de l'actual. Quan tinguem un president de Cartagena, el cantarà amb molt d'amor: podrà prendre possessió amb trescents guàrdies tocant *Para ofrendar*, si pot ser amb dolçaina. Serà un gran espectacle, molt valencià. Fins i tot l'ex-president Lerma s'emocionarà aquell dia.

Joan F. Mira